

напред и гледайки умолително в очите, да кажем, своя господин, или госпожа. С децата им Доги постъпва много просто; тя ги преварва, загражда им пътя, лае доста повелително, а дори безцеремонно побутва с огромната си влажна муцуна плаващия и бива твърде много доволна, когато детето се улови за мощната ѝ шия и ѝ позволи да изплават до брега с него заедно.

Но дамите, които са сега с Доги, не са много познати с нея и не знаят дори, с какво чудно куче имат работа. Те едва ли даже знаят, че Доги умеє

не само да отваря, но и да затваря вратата, когато ѝ заръчат, да подава на стопаните тия или ония тяхни вещи, да носи художническото столче на господаря, когато той отиваше да рисува, пазарната кошница на кухарката — и какви ли не други хитри неща да върши, на които Доги се бе научила не само без особен труд, но обичаше да се учи, като същество с вродена наклонност към култура.

Доги съпровождаше сега дамите само от любезност и защото господарите ѝ ги нямаше в къщи. Господинът, който бе възпитавал Доги почти от деня на нейното рождение, когато тя повече

приличаше на малко мече, нежели на куче, бе отишъл в града. Още когато той излезе от къщи, облечен в спретнато гражданско облекло, Доги разбра, че тя не ще може да се поразходи с него, което беше не само удоволствие, но и гордост за нея. И все пак тя го придружи, докато той рече на жена си: „Да се качим на трамвая“. Тогава у Доги не остана вече съмнение, и тя, както и други път, застана, като вцепенена, близо до трамвайната спирка, следейки тъжно по отминаващия трамвай до тогава, докато той се изгуби от очи зад завоя.

Синът и племенникът на хазияте бяха на училище. Дома бе останала една малка девойка, която играеше на терасата на кукли; а Доги не разбираше от удоволствието на тая игра. Куклите приличат на малки деца, но никак не меришат на деца. Градинарът Марк, готвачката Груня и даже слугинята и гувернанката са у дома, та и за домът няма какво да се безпокои. Защо да не отиде да се поразходи към морето, макар и с не толкова познати люде. При туй и денят е такъв чудно хубав!

След вчерашната буря с гърмогевизи и дъжд, небето е като измито, и безоблачната му синевина е по-прозрачна от фарфор. Тя все блещи цяла и се прелива в слънчевия блесък тъй, щото изглежда, че там, зад тая синевина, летят многокрили ангели, играйки със скрилите се небесни джиги. Червените исипи от скалите, по които сега се аленеят като рубинови лампадки полски макове, са тук-там прорезани от дъждовните потоци, а пясъкът е цял измит и изгладен от широките морски вълни, които са оставили близо до водата, като нарисовани реснички, червени, меришащи на йод морски водорасли. Още от раното вече пясъкът е успял да позасъхне, и Доги с любопитство забелязва по него нови предмети, които вчера ги нямаше: някакви джсцици, запушалки, парчета от мрежа, празни шишета и още много всякакви дреболии, оставени тук и там от разиграните вълни. Сега морето е тъй спокойно, сякаш у него не е останал и спомен от вчерашната буря. Даже не се забелязва близо до брега обичайната размътеност. Водата лъщи като синьо-зелен драгоцен камък, като малахит, и сякаш и под нея са се скрили също небесни джиги, които винаги тук с единия си край се опират в морето, а с другия се издигат над хоризонта, ни в небето, ни в земната глъбина, та от туй и в морето са тъй неуловими и безкрайни преливанията на цветовете, които приличат на усмивки на ветровете, люлящи се на едва забелязаните люлеяния на водата.

— Морето — туй са много много капки